

NBA all the way

Het gaat er hard aan toe in de finales van het Noord-Amerikaanse basketbalkampioenschap tussen Boston Celtics en Golden State Warriors. © ANP/EPA

Juni is een maand voor tennis. Juni is een maand voor voorbereidingswedstrijden op een grote wielerronde. Juni is geen maand voor voetbal, laat staan een onding als de Nations League. Juni is de maand van de Finals in de NBA en dat zou verplichte visiekost moeten zijn voor ieder die zich sportjournalist noemt. Zo zou je kunnen zien hoe een goede en snelle VAR werkt, hoe challenges deel van het spel worden, hoe spanning wordt opgebouwd, hoe play-offs bij elke competitie horen.

Afgelopen nacht is in de TD Garden in Boston wedstrijd vier gespeeld van de Finals van 2021-'22. Die gaan tussen Golden State Warriors, de kampioen van 2015, 2017 en 2018, en Boston Celtics. De Celtics hebben in hun geschiedenis zeventien titels veroverd, de laatste in 2008. Tegenstander was toen het gehate Los Angeles Lakers. Twee jaar later verloren de Celtics de finale, weer tegen de Lakers.

De stand in titels tussen de rivaal is 17-17. Wie daarover iets meer wil weten, kan zich bijspijkeren met de uitstekende serie op Streamz, *Winning Time: The Rise of the Lakers Dynasty*. Nagespeelde sport is vaak niet om aan te zien. De eerste keer dat zo'n probeersel toch passeerde en zelfs boeiend werd was met de film *Borg vs McEnroe* uit 2017, gespeeld door Sverrir Gudnason en Shia LaBeouf.

Winning Time gaat daar vlot over. Waar Gudnason en LaBeouf pas na een uurtje of zo Borg en McEnroe werden, is dat in *Winning Time* van de eerste minuten raak. Kareem Abdul-Jabbar, Magic Johnson, Jerry West, eigenaar Jerry Buss, zelfs Adrien Brody als de jonge Pat Riley, hun stand-ins passeren moeiteloos. In die tiendelige serie (seizoen twee is in april begonnen in de VS) wordt de rivaliteit tussen de boerenpummel Larry Bird en de flamboyante womanizer Earvin 'Magic' Johnson prachtig uitgewerkt door Sean Patrick Small and Quincy Isaiah. Zelfs de actiebeelden; hoe ze het hebben gedaan, geen idee, maar ze deden het en het kwam allemaal erg geloofwaardig over.

Magic Johnson heb ik alleen live zien spelen met het Dream Team in Barcelona op de Olympische Spelen in 1992. Vanaf 1993 werd de NBA een beetje mijn speeltuin, waar ik af en toe heen mocht van mijn Nederlandse bazen en mij ongehinderd kon uitleven. Michael Jordan? Tweeëndertig keer live zien spelen.

In het oude Chicago Stadium, en daarna in het United Center, *the place Mike built*, waar zijn standbeeld voor de deur staat. En uiteraard ook in het toenmalige Delta Center in Salt Lake City, waar His Royal Airness in 1998 zijn zesde ring won met een onwaarschijnlijke laatste minuut waarin hij alles bepaalde tot en met de finale uitkomst.

Mijn laatste NBA-wedstrijd was in 2002 in Washington bij de Bullets, met Jordan uiteraard. Kort na mijn laatste bezoek zou hij stoppen, maar er is noch correlatie, noch causaliteit tussen de gebeurtenissen. Na Jordan en de Bulls kwam San Antonio Spurs en zijn fantastische coach Gregg Popovich, de meest welbespraakte Trump-hater ooit, zie daarvoor YouTube.

Donderdagochtend heb ik voor het eerst sinds lang weer een hele wedstrijd bekeken, opgenomen en doorgespoeld bij de vele time-outs en andere onderbrekingen uiteraard, maar verder elke minuut. Was het dan zo spannend? Neen, niet echt, maar het spektakel fascineerde als vanouds. Ex-speler en ex-coach Steve Ibens was de *colour commentator*: "Elke keer na verlies *bouncen ze back*." Dat soort zinnen krijgen alleen basketbalcommentatoren over hun lippen.

De Celtics wonnen wedstrijd drie en stonden donderdag op 2-1. Staat het na afgelopen nacht 3-1 voor Boston, of hebben de Warriors het thuisvoordeel dat ze

in de eerste wedstrijd al moesten afstaan heroverd?

Ik ben fan van de Warriors, hun illustere coach Steve Kerr en hun onwaarschijnlijke schutter Stephen Curry, zoon van Dell die ik nog heb weten spelen. Net zoals Gary Payton II de zoon is van Gary Payton I, destijds bij Seattle SuperSonics (dat verhuisd is naar Oklahoma City als de Thunder) bijgenaamd The Glove.

Veel is veranderd, maar ik was nooit fan van de Celtics, omwille van de eerder vernoemde Bird, de nog eerdere algemeen manager Red(neck) Auerbach en het racistische imago van de achterban van dat team. Dat publiek in The Garden is nog geen haar veranderd, maar op het veld waren de tien starters van woensdagnacht zwart. Bij Golden State zat een zwarte assistent-coach en de Celtics hebben zowaar een zwarte coach en niet zomaar een. Ime Udoka kan de eerste Afrikaanse migrantenzoon worden die een prijs wint als coach in de Amerikaanse profsport. *Only in the NBA*.

Juni is de maand van de Finals in de NBA en dat zou verplichte kost moeten zijn voor ieder die zich sportjournalist noemt